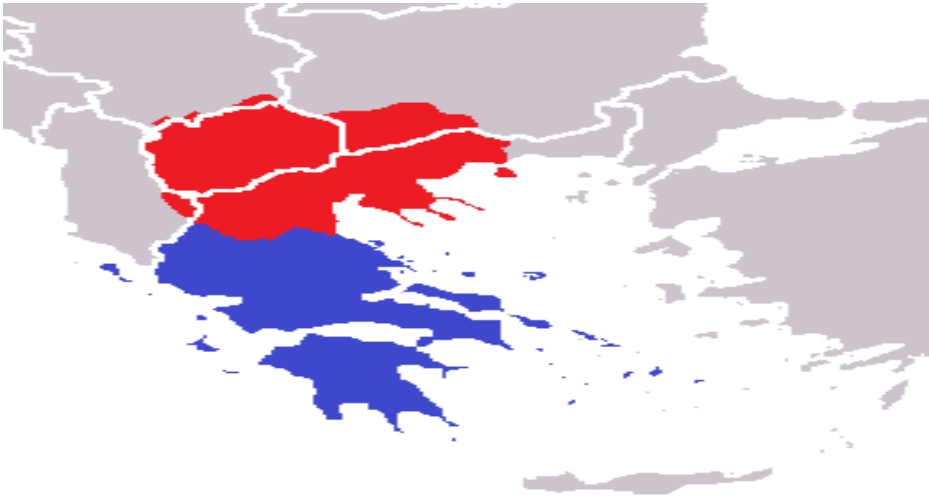

Μακεδονία: Μια ιστορία επεκτατισμού, και διωγμών των μειονοτήτων, από το ελληνικό κράτος

Το κόκκινο χρώμα στον διπλανό χάρτη, αντιστοιχεί στην γεωγραφική έκταση της μακεδονίας, η οποία με την λήξη των βαλκανικών πολέμων το 1913, μοιράστηκε σε 3 κράτη: Στην Ελλάδα ανήκει το 50%, στην βουλγαρία το 10%, ενώ η Δημοκρατία της Μακεδονίας αποτελεί ολόκληρη το 40%.

Το μπλε χρώμα αντιστοιχεί στην έκταση του ελληνικού κράτους στις αρχές του 20^{ου} αιώνα.

Τέλη του 19^{ου} αιώνα: Στην περιοχή της μακεδονίας, που τότε ήταν κομμάτι της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, γεννιέται ένα εθνικό κίνημα, που αυτοπροσδιορίζεται ως Μακεδονικό, με δική του γλώσσα, συνείδηση κλπ.

Το 1903 το κίνημα αυτό κηρύσσει την Επανάσταση του Ιλιντεν, με στόχο την ανεξαρτησία της Μακεδονίας. Η Επανάσταση, σε αντίθεση με την ελληνική, δεν έχει την στήριξη των Μεγάλων Δυνάμεων, και πνίγεται στο αίμα από τον Σουλτάνο.

Από το 1903 και μετά, το ελληνικό κράτος, στέλνει μισθοφόρους και εγκληματίες όπως ο αιμοσταγής παπάς Καραβαγγέλης, ώστε να αναγκάσει τους αυτόχθονες Μακεδόνες, να υποταχθούν στο πατριαρχείο. Οι παρακρατικές ομάδες που αιματοκύλησαν άμαχο μακεδονικό πληθυσμό, δοξάζονται σήμερα ως «μακεδονομάχοι».

Το 1906 γίνεται απογραφή στο κομμάτι της μακεδονίας το οποίο αργότερα θα κατακτήσει η Ελλάδα: 1.200.000 μουσουλμάνοι, 627.000 βούλγαροι, και 623.000 ελληνορθόδοξοι, και οι περισσότεροι μιλάνε Μακεδονικά.

Το 1912 το ελληνικό κράτος, καταλαμβάνει την Θεσσαλονίκη. Τότε το ποσοστό ελλήνων της πόλης ήταν 25%, οι Εβραίοι 40%, και οι Μουσουλμάνοι 30%. Παρόλα αυτά, η εισβολή του ελληνικού στρατού στην Θεσσαλονίκη, μας παρουσιάζεται ως «απελευθέρωση». Οι περισσότεροι κάτοικοι δεν μιλούσαν καν ελληνικά.

Το 1922, μετά την αποτυχημένη ιμπεριαλιστική εκστρατεία του ελληνικού κράτους κατά των τούρκων, που οδήγησε στην εκδίωξη των ελληνοχριστιανών από την Μ.Ασία, το ελληνικό κράτος εγκαθιστά τους πιο πολλούς πρόσφυγες στην νότια μακεδονία, με σκοπό να αυξήσει το ποσοστό ελληνοχριστιανών σε σχέση με τους άλλους πληθυσμούς. Ελληνοποιεί ονόματα πόλεων και κατοίκων, κλείνει σχολεία που δίδασκαν την Μακεδονική γλώσσα, ενώ χιλιάδες Μακεδόνες εκδιώκονται από την γη τους. Οι διαδικασίες αυτές επιτελούν και μια πρωταρχική συσσώρευση κεφαλαίου για την ελληνική αστική τάξη, εις βάρος του μακεδονικού πληθυσμού, αρπάζοντας τις περιουσίες τους.

Το 1936-1941, το Μεταξικό καθεστώς, δημιουργεί οχυρά και περιφράξεις κατά μήκος των συνόρων του, και γύρω τους επιβάλλει καθεστώς απαγορευμένης ζώνης. Τα σλαβόφωνα χωριά βιώνουν ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης, στην «επιτηρούμενη ζώνη», η οποία οριζόταν με φράχτες και μπάρες, υπό τον έλεγχο του ελληνικού στρατού.

Το 1946-1949, στον εμφύλιο, μεγάλο μέρος του ΔΣΕ, αποτελείται από Μακεδόνες. Μετά την ήττα του ΔΣΕ, πολλοί Μακεδόνες αναγκάζονται να βρουν καταφύγιο στην τότε Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας, που ήταν κομμάτι της Γιουγκοσλαβίας. Οι οικογένειές τους, αντιμετωπίζουν μεταπολεμικά, ένα καθεστώς τρομοκρατίας,

Το 1982, ψηφίζεται στην βουλή νόμος, που επιτρέπει την επιστροφή όσων κομμουνιστών ήταν «Έλληνες το γένος». Απέκλεισε δηλαδή, την δυνατότητα στους **Μακεδόνες** πολιτικούς πρόσφυγες, να επιστρέψουν στα σπίτια τους.

Παράλληλα, το ελληνικό κράτος προσπαθεί να πείσει τους συγγενείς των Μακεδόνων αυτών, που ζουν εδώ, ότι δεν είναι Μακεδόνες, αλλά Έλληνες!!!

Το 1991, την θέση της Γιουγκοσλαβίας, παίρνει η δημιουργία 6 Εθνών-Κρατών. **Η Δημοκρατία της Μακεδονίας** κηρύττει την ανεξαρτησία της. Το ελληνικό κράτος, δεν την αναγνωρίζει καν, και οργανώνει την αποσταθεροποίησή της, σε συνεργασία με την Σερβία. Παράλληλα με τις βλέψεις για στρατιωτική δράση, ένα άλλο κομμάτι της ελληνικής αστικής τάξης, προτείνει έναν πιο «ήπιο» ιμπεριαλισμό με οικονομική διείσδυση στην γειτονική χώρα.

Το 1992, οργανώνονται τα εθνικιστικά συλλαλητήρια εναντίον της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Ο όχλος ξεπερνάει το 1.000.000. Τα κόμματα του κοινοβουλίου, με εξαίρεση το ΚΚΕ, φορείς, πολιτιστικοί σύλλογοι, εργατικά κέντρα, η εκκλησία, τα σχολεία, αλλά και «έλληνες καθημερινοί», βρίσκουν τον ρόλο τους στις εθνικιστικές διαδηλώσεις. **Οι φασίστες**, ζητάνε «σφαγή των γυφτοσκοπιανών» και «σύνορα με την Σερβία», δίπλα τους **οι πιο «λάιτ» δεξιοί** νιώθουν «μακεδονομάχοι» και «απόγονοι του μεγαλέξανδρου», και πιο δίπλα **οι αριστεροί εθνικιστές** παίζουν το χαρτί της «ελληνικής αυτοθυματοποίησης», καταγγέλλοντας την γειτονική χώρα ως τσιράκι των αμερικάνων, και τον αυτοπροσδιορισμό της ως «εθνικιστικό και αλυτρωτικό». Και το βασικότερο: Όλοι μαζί συμφωνούν στο ότι **“δεν υπάρχει Μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα”**. Προφανώς στα 90’ς, το ελληνικό κράτος «έχασε» σε διπλωματικό επίπεδο (7.000.000.000 άνθρωποι παγκοσμίως, πλην ελλήνων εθνικιστών, αποκαλούν την γειτονική χώρα, Μακεδονία). «Κέρδισε» όμως στο εσωτερικό, μπόλικη εθνική ενότητα.

Σήμερα, το ελληνικό κεφάλαιο, ξεζουμίζει την εργατική τάξη της Μακεδονίας. Το ελληνικό κράτος, της ζητάει να δηλώσει γραπτά, «ότι δεν έχει εδαφικές βλέψεις σε ελληνικά εδάφη», ώστε να δεχτεί να αναγνωρίσει το όνομα της και την ένταξή της στο ΝΑΤΟ. **Το ελληνικό κράτος, ψεύδεται συνειδητά**, αφού είναι γραμμένο στην 1^η τροπολογία του Συντάγματος της Μακεδονίας ότι «δεν έχει εδαφικές βλέψεις απέναντι σε κανένα από τα γειτονικά κράτη». Το ελληνικό κράτος χρησιμοποιεί το ΝΑΤΟ αναβαθμίζοντας τον ιμπεριαλιστικό του ρόλο, για να αρνηθεί την αυτοδιάθεση της Μακεδονίας. Τα ψέματα περί «ανυπαρξίας της Μακεδονικής μειονότητας» συνεχίζονται, την ώρα που η Μακεδονική μειονότητα, έχει δικό της επίσημο πολιτικό φορέα, το κόμμα «Ουράνιο Τόξο».

Η εθνική συσπείρωση έχει κι άλλες συνέπειες στο εσωτερικό. Οι διαδηλώσεις των «μακεδονομάχων» δεν είναι τόσο πολυάριθμες όσο του 92’, αλλά είναι τέτοιες, ώστε εθνικιστές οπαδοί του ΠΑΟΚ με την κάλυψη του όχλου επιτίθενται σε δομές του κινήματος, όπως πχ στον ΕΚΧ Σχολείο, και καίνε οκτήρια όπως αυτό της κατάληψης Libertatia. Την ίδια ώρα, αριστεροί εθνικιστές όπως ο Λαφαζάνης, η Κωνσταντοπούλου και ο Μίκης Θεοδωράκης, χαιρετίζουν τον εθνικιστικό όχλο, και επιτίθενται στην Μακεδονία κατηγορώντας την για «αλυτρωτισμό», ενώ οι νεοναζί κερδίζουν έδαφος στον δημόσιο χώρο, με ότι συνεπάγεται αυτό για όσες/ους δεν χωράνε στα εθνικά τους ιδεώδη, είτε λόγω θέσης (πχ μετανάστ(ρι)ες), είτε λόγω πολιτικής επιλογής, (πχ αναρχικοί, αντιεθνικιστές κλπ).

Εμείς, ως αντιφασίστες/ιες, στην Ελλάδα, και γνωρίζοντας ότι **ο εχθρός μας είναι εδώ**, οφείλουμε:

Να υπερασπιστούμε πρακτικά τον δημόσιο χώρο, από τους νεοναζί, με όποιον τρόπο μπορούμε.

Να αποδομήσουμε τον **ακροδεξιό εθνικισμό** και τους μύθους του περί «ιστορικής συνέχειας του ελληνικού έθνους από τον μεγαλέξανδρο μέχρι σήμερα», αλλά και τον **αριστερό πατριωτισμό**, και τους μύθους του περί «ελλαδίτσας θύματος των ξένων δυνάμεων». Να δείξουμε πώς η αριστερά υπερασπίζεται τα συμφέροντα του εθνικού κορμού.

Να συγκεκριμενοποιήσουμε την κριτική μας, στις επιδιώξεις του ελληνικού κράτους, την ρατσιστική ιστορία του, τον επεκτατικό μεγαλοιδεατισμό του στα μακεδονικά εδάφη, και την προσπάθεια εξαφάνισης των μειονοτήτων όπως οι Εβραίοι, οι Μουσουλμάνοι, οι Βλάχοι, και οι Μακεδόνες, ώστε να επιτύχει την εθνική ομοιογένεια.

Να αναδείξουμε την εμπλοκή του στο εσωτερικό της Μακεδονίας, στο Σύνταγμα της και στον αυτοπροσδιορισμό της, καθώς και την εκμετάλλευση της Μακεδονικής εργατικής τάξης, από το Ελληνικό κεφάλαιο.

Να στηρίξουμε την **Μακεδονική μειονότητα**, την ιστορία της, αλλά και τα δικαιώματά της στο σήμερα.

Καμία ανοχή στους εθνικιστές

Αντιφασίστες/τριες ενάντια στην ιστορική λήθη ★